

บทที่ 4

ลักษณะของการใช้คำ และวัจนกรรมในภาษาที่ใช้พูดกับทารก

ในการศึกษาลักษณะของการใช้คำ และวัจนกรรมในภาษาที่ใช้พูดกับทารก โดยการนำหน่วยความทั้งหมดที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 6 คน คนละ 20 นาที รวม 1251 หน่วยความ ดังรายละเอียด คือ

แม่คนที่ 1	อายุ 28 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้หญิง	199 หน่วยความ
แม่คนที่ 2	อายุ 28 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้หญิง	225 หน่วยความ
แม่คนที่ 3	อายุ 30 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้หญิง	220 หน่วยความ
แม่คนที่ 4	อายุ 23 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้ชาย	197 หน่วยความ
แม่คนที่ 5	อายุ 27 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้ชาย	210 หน่วยความ
แม่คนที่ 6	อายุ 30 ปี	เป็นแม่ของเด็กผู้ชาย	200 หน่วยความ

ซึ่งจากข้อมูลทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้มีอายุเฉลี่ย 28 ปี และกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนใช้หน่วยความ คิดเป็นจำนวนเฉลี่ย = 209 หน่วยความ ต่อ 20 นาที

จากนั้นจึงนำหน่วยความทั้งหมดมาจัดระเบียบข้อมูลตามกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน และกำหนดใช้ตัวเลขตามหลังตัวอักษร IDS (Infant Directed Speech) แทนลำดับหน่วยความ กล่าวคือจัดลำดับเป็น IDS 1, IDS 2,....., IDS 6 แล้วเรียงลำดับแต่ละหน่วยความที่ปรากฏในข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนั้น ๆ

ตัวอย่างเช่น IDS 1.20 หมายถึง หน่วยความที่ 20 ของตัวอย่างคนที่ 1

IDS 3.79 หมายถึง หน่วยความที่ 79 ของตัวอย่างคนที่ 3

เมื่อได้จัดระเบียบของข้อมูลทั้งหมดแล้วจึงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำ และวัจนกรรมของแต่ละหน่วยความตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบการสื่อสาร (ดังรายละเอียดในหัวข้อการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ บทที่ 3) พบว่า

ลักษณะการใช้คำ

ลักษณะของการใช้คำ (ดู 2.1.1. หน้า 14) ในหน่วยความของภาษาที่ใช้พูดกับทารก แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. หน่วยความที่มีเฉพาะคำแสดงความรู้สึก
ตัวอย่างเช่น IDS 2.7 “เอ้อ้อเอ้อเอ้อ”
IDS 3.55 “เอ้อเหอ”
IDS 5.9 “หะหะเอ้อเอ้อ”
2. หน่วยความที่มีคำแสดงความรู้สึกร่วมกับประเภทอื่น ๆ
ตัวอย่างเช่น IDS 4.42 “โธ่น่ารักจังเลย”
IDS 5.74 “อือหือนี้เหนะกั้นแหลมคีนัก”
IDS 6.199 “หนะ โผล่หน้าออกมาแล้ว”
3. หน่วยความที่ไม่มีคำแสดงความรู้สึก
ตัวอย่างเช่น IDS 1.99 “ทุกคนนอนแล้ว”
IDS 3.63 “โป้ครอสักครู่”
IDS 6.42 “นอนเล่นไป”

ซึ่งปริมาณการใช้ในหน่วยความแต่ละประเภท แสดงตามตารางที่ 4.1

ประเภทของคำ	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
คำแสดงความรู้สึกอย่างเดียว	38	27	25	12	33	35	170	13.59
คำแสดงความรู้สึก+คำอื่น ๆ	81	136	127	95	80	66	585	46.76
คำที่ไม่ได้ใช้แสดงความรู้สึก	80	62	68	90	97	99	496	39.65
จำนวนหน่วยความ	199	225	220	197	210	200	1251	100.00

ตารางที่ 4.1 แสดงการใช้คำในหน่วยความ

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การใช้คำในหน่วยความทั้งหมดจะเห็นได้ว่า ในภาษาที่ใช้พูดกับทารกของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ มีการใช้คำแสดงความรู้สึกร่วมกับคำประเภทอื่น ๆ เป็นจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.76 มีการใช้คำที่ไม่ได้แสดงความรู้สึก คิดเป็นร้อยละ 39.65 และมีการใช้คำแสดงความรู้สึกเพียงอย่างเดียวเป็นจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.59

จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้พูดกับทารกมีหน่วยความที่ใช้คำแสดงความรู้สึกมากกว่าหน่วยความที่ไม่ใช้คำแสดงความรู้สึกเลย คิดเป็นร้อยละ 60.35 และร้อยละ 39.65 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.2)

ประเภทของหน่วยความ	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
ความที่มีคำแสดงความรู้สึก	119	163	152	107	113	101	755	60.35
ความที่ไม่มีคำแสดงความรู้สึก	80	62	68	90	97	99	496	39.65
จำนวนหน่วยความ	199	225	220	197	210	200	1251	100.00

ตารางที่ 4.2 แสดงการใช้คำในหน่วยความแบ่งตามลักษณะการใช้คำแสดงความรู้สึก

สรุปได้ว่าภาษาที่ใช้พูดกับทารกมีการใช้คำแสดงความรู้สึกเป็นจำนวนมาก อาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารระหว่างแม่และเด็ก นอกจากสาระอ้างอิง (referential meaning) แล้ว แม่ยังสื่อสารทางความรู้สึก (expressive meaning) ด้วยกลวิธีการใช้คำแสดงความรู้สึกเป็นหลักอีกด้วย

วัจนกรรม

ในการศึกษาวิเคราะห์วัจนกรรมในการสื่อสารของแต่ละหน่วยความจะใช้วิธีการพิจารณาว่าหน่วยความแต่ละหน่วยความนั้นเป็นการแสดงออกที่จัดเป็นการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยแบบใด แล้วจัดกลุ่มของการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยนั้น ๆ เป็นวัจนกรรมหลัก 3 ประเภท พบว่า

1. **วัจนกรรมการบอก** ประกอบด้วยการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อย 12 ชนิด ดังนี้
  - 1.1. การบอก หมายถึง การบอกให้รู้
    - ตัวอย่างเช่น IDS 1.18 “น้องกระต่ายของบิวหายไปแล้ว”
    - IDS 2.86 “เอน้องพลอยไปอาบน้ำมาแล้วค่ะ”
  - 1.2. การบรรยาย หมายถึง การบอกให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่
    - ตัวอย่างเช่น IDS 3.203 “เอื่อยืม”
    - IDS 4.159 “ดูซิผมยุ่งเหยิงหมดเลย”
  - 1.3. การอธิบาย หมายถึง การบอกให้รู้โดยยกเหตุผลขึ้นมาอ้าง
    - ตัวอย่างเช่น IDS 2.103 “นุ่งกางเกงแล้วแพมเพอสชอบร่นมา”
    - IDS 2.171 “กินอึมนอนหลับ”

- 1.4. การนับ หมายถึง การบอกให้รู้ลำดับหรือจำนวน
ตัวอย่างเช่น IDS 5.64 “เข้าหนึ่ง”
IDS 5.65 “สอง”
- 1.5. การเตือน หมายถึง การบอกให้รู้เพื่อให้ผู้ฟังระมัดระวังในการกระทำของตน
ตัวอย่างเช่น IDS 2.200 “ไม่เอาเดี่ยวออก”
IDS 6.116 “ระวังตัวนะ”
- 1.6. การคำหนิ หมายถึง การบอกให้รู้ถึงการกระทำของผู้ฟังที่ผู้พูดคิดว่าไม่ถูกต้อง
ตัวอย่างเช่น IDS 3.111 “พ่นน้ำลายอีกและ”
IDS 4.122 “รักเค้าที่ไร่น้ำลายเต็มหน้าเค้าทุกทีเลย”
- 1.7. การชม หมายถึง การบอกให้รู้ว่าการกระทำและลักษณะอาการของผู้ฟังเป็นสิ่งที่ดี
ตัวอย่างเช่น IDS 1.151 “บิวตี้เก่งมากนะคะ”
IDS 3.66 “หนูเก่งละ”
- 1.8. การหยอกล้อ หมายถึง การบอกให้รู้แบบต่าง ๆ เช่น การบอก การบรรยาย การอธิบาย ฯลฯ โดยมีเจตนาให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอารมณ์สนุก
ตัวอย่างเช่น IDS 6.139 “โงะจิงจิง”
IDS 5.183 “นี่ແោះ”
- 1.9. การบ่น หมายถึง การบอกให้รู้เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้พูดไม่พอใจ
ตัวอย่างเช่น IDS 5.91 “ฮึกลุ่มใจ”
- 1.10. การอุทาน หมายถึง การบอกให้รู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดด้วยคำพูดประเภทคำอุทาน
ตัวอย่างเช่น IDS 2.57 “อู้อูแม่หก”
IDS 3.198 “โอยตายแล้ว”
- 1.11. การขู่ หมายถึง การบอกให้รู้ว่าจะต้องเกิดอันตรายจากการกระทำ
ตัวอย่างเช่น IDS 4.91 “ป่าป้ารู้ป่าป้าตีนะครับ”
IDS 4.141 “น้ำจ๋าเห็นน้ำจ๋าตีตายเลยเนี่ย”
- 1.12. การเรียก หมายถึง การบอกให้เกิดความสนใจ
ตัวอย่างเช่น IDS 3.8 “เข้าหญิงขา”
IDS 4.43 “ณัฐครับ”

ตารางที่ 4.3 แสดงปริมาณการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยที่จัดอยู่ในวงนกรรมการบอกใน

วงนกรรมการบอก	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
บอก	29	20	22	21	29	18	139	11.15
บรรยาย	26	41	32	16	20	39	174	13.95
อธิบาย	2	9	3	2	1	-	17	1.36
นับ	-	-	-	-	7	-	7	0.56
เตือน	-	6	-	-	-	5	11	0.88
ตำหนิ	5	11	7	25	11	5	64	5.13
ชม	5	-	16	2	7	4	34	2.73
หยอกล้อ	38	16	29	18	45	26	172	13.79
บ่น	-	-	-	-	1	-	1	0.08
อุทาน	6	3	4	7	5	1	26	2.09
งู	-	-	-	7	-	-	7	0.56
เรียก	7	2	19	11	17	9	65	5.21
จำนวนหน่วยความ	118	108	132	109	143	107	717	57.50

ตารางที่ 4.3 แสดงการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยที่จัดอยู่ในวงนกรรมการบอก

2. วงนกรรมการถาม แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1. การถามแบบเอาความ หมายถึง การถามเพื่อให้ได้ความสมบูรณ์เกี่ยวกับเนื้อความที่ถาม อาจมีคำแสดงการถาม เช่น ใคร อะไร ไหน ก็ อย่างไร ทำไม ฯลฯ หรือการถามให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่างเช่น IDS 2.64 “ขวัดนี้
IDS 4.144 “ไปไหนลูก”

2.2. การถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ หมายถึง การถามเพื่อให้ผู้ฟังตอบรับหรือปฏิเสธเนื้อความที่น่าเสนอ

ตัวอย่างเช่น IDS 3.46 “เอาริป่ล่าวหละนมหนะ” (เอานมริป่ล่าวหละ)
IDS 4.148 “เป็นบ้ำไปแล้วหรือ”

ปริมาณการใช้คำถามทั้งสองประเภท ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ประเภทของการถาม	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
การถามแบบเอาความ	23	36	23	28	14	27	151	54.32
การถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ	16	27	29	10	22	23	127	45.68
จำนวนหน่วยความ	39	63	52	38	36	50	278	100.00

ตารางที่ 4.4 แสดงการใช้ประเภทของการถาม

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การใช้วัจนกรรมการถาม จะเห็นได้ว่ามีการใช้คำถามประเภทคำถามเอาความเป็นจำนวนมากกว่าการใช้คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ คิดเป็นร้อยละ 54.32 และร้อยละ 45.68 ตามลำดับ

3. วัจนกรรมการสั่ง ประกอบไปด้วย

3.1. การสั่ง หมายถึง การบอกให้ทำ

ตัวอย่างเช่น IDS 1.57 “ไปเอาผ้าออก”

IDS 2.88 “เช็ดตัวก่อนลูก”

3.2. การห้าม หมายถึง การบอกไม่ให้ทำหรือหยุดการกระทำ

ตัวอย่างเช่น IDS 2.96 “อืออย่าย่าเท่า”

IDS 3.137 “ไม่เอาห้ามถีบ”

3.3. การขอร้อง หมายถึง การบอกให้ทำตามด้วยถ้อยคำและน้ำเสียงที่สุภาพอ่อนน้อม

ตัวอย่างเช่น IDS 3.116 “หันหน้าให้แม่มองหน่อย”

IDS 4.172 “เดี๋ยวก่อนสิลูกเดี๋ยวก่อน”

3.4. การชักชวน หมายถึง การบอกให้ทำตามหรือทำร่วมกันในเชิงเชิญชวน ไม่ได้

บังคับ

ตัวอย่างเช่น IDS 5.35 “ไปห้องยายดีกว่า”

IDS 6.126 “เช็ดตัวกันนะลูกนะ”

3.5. การปลอบ หมายถึง การบอกให้ผู้ฟังหยุดอาการเสียใจ

ตัวอย่างเช่น IDS 1.92 “โอ้ไม่เอาไม่ซัดใจ”

IDS 2.52 “โอ้อมพวงลูกอมพวงลูก”

3.6. การกล่อม หมายถึง การบอกให้นุ่มใจตามหรือทำให้เพลิดเพลิน

ตัวอย่างเช่น IDS 1.113 “โอ้”

IDS 1.134 “เอ๋เอ๋”

3.7. การอนุญาต หมายถึง การบอกให้ผู้ฟังทำตามที่ขอหรือต้องการได้

ตัวอย่างเช่น IDS 2.104 “อะไป”

IDS 2.143 “ไปเล่นเลย”

ดังแสดงปริมาณการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยที่จัดอยู่ในวัจนกรรมการสั่งในตาราง
ที่ 4.5

วัจนกรรมการสั่ง	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
สั่ง	17	33	21	35	25	9	140	11.23
ห้าม	13	1	6	7	7	4	38	3.05
ขอร้อง	3	11	9	5	5	5	38	3.05
ชักชวน	5	-	1	11	2	25	44	3.53
ปลอบ	2	8	1	-	-	-	11	0.88
กล่อม	4	-	-	-	-	-	4	0.32
อนุญาต	-	3	-	-	-	-	3	0.24
จำนวนหน่วยความ	44	56	38	58	39	43	278	22.29

ตารางที่ 4.5 แสดงการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยที่จัดอยู่ในวัจนกรรมการสั่ง

ดังแสดงจำนวนการปรากฏของการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยทั้งหมดที่พบในตารางที่ 4.6

การกระทำด้วยการกล่าวถ้อย	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	คิดเป็นร้อยละ
บอก	29	20	22	21	29	18	139	11.15
บรรยาย	26	41	32	16	20	39	174	13.95
อธิบาย	2	9	3	2	1	-	17	1.36
นับ	-	-	-	-	7	-	7	0.56
เตือน	-	6	-	-	-	5	11	0.88
ตำหนิ	5	11	7	25	11	5	64	5.13
ชม	5	-	16	2	7	4	34	2.73
หยอกล้อ	38	16	29	18	45	26	172	13.79
บ่น	-	-	-	-	1	-	1	0.08
อุทาน	6	3	4	7	5	1	26	2.09
ขู่	-	-	-	7	-	-	7	0.56
เรียก	7	2	19	11	17	9	65	5.21
ถาม	37	61	50	30	28	50	256	20.53
สั่ง	17	33	21	35	25	9	140	11.23
ห้าม	13	1	6	7	7	4	38	3.05
ขอร้อง	3	11	9	5	5	5	38	3.05
ชักชวน	5	-	1	11	2	25	44	3.53
ปลอบ	2	8	1	-	-	-	11	0.88
กล่อม	4	-	-	-	-	-	4	0.32
อนุญาต	-	3	-	-	-	-	3	0.24
จำนวนหน่วยความ	199	225	220	197	210	200	1251	100.00

ตารางที่ 4.6 แสดงการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อย

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยจะเห็นได้ว่า ในภาษาที่ใช้พูดกับทารกของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในงานวิจัยนี้ มีการใช้คำพูดที่แสดงการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยซึ่งจัดอยู่ในวัจนกรรมหลัก 3 ประเภทนั้น มีการใช้วัจนกรรมการบอกเป็นจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.50 มีการใช้วัจนกรรมการสั่ง คิดเป็นร้อยละ 22.29 และมีการใช้วัจนกรรมการถามเป็นจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.53 (ดังแสดงในตารางที่ 4.7)

วจนกรรรม		การกระทำด้วยการกล่าวถ้อย	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	ร้อยละ
ไม่เร้าให้เกิด ปฏิสัมพันธ์	การบอก	บอก	29	20	22	21	29	18	139	11.15
		บรรยาย	26	41	32	16	20	39	174	13.95
		อธิบาย	2	9	3	2	1	-	17	1.36
		นับ	-	-	-	-	7	-	7	0.56
		บ่น	-	-	-	-	1	-	1	0.08
เร้าให้เกิด ปฏิสัมพันธ์		เตือน	-	6	-	-	-	5	11	0.88
		ตำหนิ	5	11	7	25	11	5	64	5.13
		ชม	5	-	16	2	7	4	34	2.73
		หยอกล้อ	38	16	29	18	45	26	172	13.79
		อุทาน	6	3	4	7	5	1	26	2.09
		ขู่	-	-	-	7	-	-	7	0.56
		เรียก	7	2	19	11	17	9	65	5.21
	การถาม	ถาม	37	61	50	30	28	50	256	20.53
	การสั่ง	สั่ง	17	33	21	35	25	9	140	11.23
		ห้าม	13	1	6	7	7	4	38	3.05
		ขอร้อง	3	11	9	5	5	5	38	3.05
		ชักชวน	5	-	1	11	2	25	44	3.53
ปลอบ		2	8	1	-	-	-	11	0.88	
	กล่อม	4	-	-	-	-	-	4	0.32	
	อนุญาต	-	3	-	-	-	-	3	0.24	
จำนวนหน่วยความ			199	225	220	197	210	200	1251	100.00

ตารางที่ 4.7 แสดงการใช้วจนกรรรมในหน่วยความ

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะของการใช้วจนกรรรมเพื่อเร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการพูดภาษาที่ใช้พูดกับทารก โดยแบ่งกลุ่มของการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. วจนกรรรมที่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Interactive speech acts) หมายถึง การใช้วจนกรรรมในการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดการกระทำหรือกริยาอาการตอบสนองต่อคำพูดนั้น ได้แก่ การเตือน การตำหนิ การชม การหยอกล้อ การอุทาน การขู่ การเรียก การถาม การสั่ง การห้าม การขอร้อง การชักชวน การปลอบ การกล่อม และการอนุญาต (ดังแสดงในตารางที่ 4.7)

2. วัจนกรรมที่ไม่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Non-interactive speech acts) หมายถึง การใช้วัจนกรรมในการพูดที่ไม่ได้ทำให้ผู้ฟังเกิดการกระทำหรือกริยาอาการตอบสนองต่อคำพูดนั้น ได้แก่ การบอก การบรรยาย การอธิบาย การนับ และการบ่น (ดังแสดงในตารางที่ 4.7)

ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีการใช้วัจนกรรมในการพูดเพื่อเร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมากกว่าวัจนกรรมที่ไม่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 73 และร้อยละ 27 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

ลักษณะการเร้าปฏิสัมพันธ์	วัจนกรรม	IDS 1	IDS 2	IDS 3	IDS 4	IDS 5	IDS 6	รวม	ร้อยละ
ไม่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์	การบอก	57	70	57	39	58	57	338	27
เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์	การบอก	61	38	75	70	85	50	379	73
	การถาม	37	61	50	30	28	50	256	
	การสั่ง	44	56	38	58	39	43	278	
รวม	จำนวนหน่วยความ	199	225	220	197	210	200	1251	100

ตารางที่ 4.8 แสดงการใช้วัจนกรรมและลักษณะการเร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์

จากผลการวิเคราะห์ทั้งลักษณะการใช้คำ และวัจนกรรม สังเกตได้ว่าลักษณะของภาษาที่ใช้พูดกับทารกนั้นเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในลักษณะของการเร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการแสดงความรู้ความคิดของผู้พูดเพียงอย่างเดียว กล่าวคือ การใช้คำแสดงความรู้สึกในหน่วยความ ซึ่งเป็นการใช้คำแสดงความรู้สึกอย่างเดียวหรือการใช้คำแสดงความรู้สึกร่วมกับคำประเภทอื่น ๆ มากกว่าหน่วยความที่มีการใช้คำไม่แสดงความรู้สึก คิดเป็นร้อยละ 60.35 และร้อยละ 39.65 ตามลำดับ

ลักษณะการใช้วัจนกรรมในการพูด พบว่ามีการใช้วัจนกรรมซึ่งจัดเป็นวัจนกรรมที่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมากกว่าการใช้วัจนกรรมซึ่งจัดเป็นวัจนกรรมที่ไม่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 73 และร้อยละ 27 ตามลำดับ ถือว่าเป็นปริมาณการใช้วัจนกรรมที่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

จากผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำ และวัจนกรรมของภาษาที่ใช้พูดกับทารกในงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าภาษาที่ใช้พูดกับทารกเป็นการใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของผู้พูดเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงการใช้วัจนกรรมในลักษณะที่เร้าให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอยู่เป็นจำนวนมากเช่นกัน ดังนั้นผลการวิเคราะห์นี้จึงเป็นข้อสนับสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

ภาษาของเด็กที่มีภาษาแม่เป็นต้นแบบ ซึ่งนอกจากเด็กจะเรียนรู้เกี่ยวกับรูปภาพแล้ว เด็กยังจะได้เรียนรู้ในเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอีกด้วย